

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 19 maja 2021 r. Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w S. zakwalifikował K. M. do znacznego stopnia niepełnosprawności na stałe z symbolem 10-N, uznając, że nie spełnia on przesłanek określonych w art. 8 ust. 3 a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Na skutek odwołania K. M. w dniu 21 lipca 2021 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w S. wydał orzeczenie, którym utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, w zakresie niespełniania przez K. M. ww. przesłanek, uznając, że nie ma on znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się.

W odwołaniu od ww. orzeczenia K. M. wniósł o jego zmianę, domagając się przyznania uprawnień określonych w art. 8 ust. 3 a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, wskazując, iż spełnia on przesłanki do ich uzyskania.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w S. wniósł o jego oddalenie, wywodząc jak w zaskarżonym orzeczeniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. M., urodzony (...), z wykształcenia energetyk ciepłoty, od kwietnia 2020 r. pobiera świadczenie emerytalne.

Niesporne

K. M. jest osobą o znacznym stopniu niepełnosprawności z symbolem 10-N na stałe.

Niesporne

U K. M. występuje mierna niedomoga siły mięśniowej prawych kończyn po przebyłym udarze mózgowym w dawnej przeszłości (19 lat temu), aktualnie wyrehabilitowana bez znacznej dysfunkcji chwytnej i lokomocyjnej. Ponadto występuje u niego nadciśnienie tętnicze, cukrzyca oraz przebył w 2017 r. leczenie operacyjne raka tarczycy – aktualnie monitorowane specjalistycznie.

K. M. nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3 a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym. Nie istnieje bowiem aktualnie istotny/znaczący deficyt ruchowy, który powodowałby uznanie go za osobę ze znacznie ograniczonymi możliwościami samodzielnego poruszania się. Nie jest on osobą ze znacznym niedowładem kończyn, porażeniami, nie porusza się na wózku inwalidzkim, nie jest osobą leżącą.

Dowód: dokumentacja medyczna zawarta w aktach organu i w aktach sprawy - koperta k. 24, opinia biegłych z zakresu ortopedii i neurologii – k. 25-33

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się nieuzasadnione.

W myśl art. 6 b ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych - w orzeczeniu powiatowego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna).

Ponadto zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 z dnia 20 czerwca 1997 r. ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137 j.t.) kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Znacznie ograniczona możliwość samodzielnego poruszania się to poważne, wyjątkowe w porównaniu do osoby w pełni sprawnej problemy związane z możliwością chodzenia, np. stałe korzystanie z wódek inwalidzkich, czy pokonywanie niewielkich nawet odległości z ogromnym trudem. Karta parkingowa nie stanowi środka przemieszczania się dla osób niepełnosprawnych, czy też możliwości zatrzymywania się w miejscach ograniczonego postoju – karta parkingowa stanowi jedyną możliwość dla części niepełnosprawnych dotarcia do miejsca przeznaczenia z uwagi na zupełny brak możliwości przemieszczenia się samodzielnie.

W rozpoznawanej sprawie niespornym było, iż odwołujący się ma orzeczony znaczny stopień niepełnosprawności z symbolem 10-N na stałe, a ocenie podlegało jedynie to, czy ma on znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. W tym celu z urzędu dopuszczono dowód z opinii biegłych z zakresu ortopedii A. K. oraz neurologii B. M., którzy po badaniu odwołującego się i analizie dostępnej dokumentacji medycznej wskazali, iż nie ma on znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się, co odpowiadało ustaleniom dokonanych przez orzekające organy orzekające. Biegli nie stwierdzili istotnego, znacznego deficytu ruchowego u K. M., który powodowałby uznanie go za osobę ze znacznie ograniczonymi możliwościami samodzielnego poruszania się. Nie jest on osobą ze znacznym niedowładem kończyn, porażeniami, nie porusza się na wózku inwalidzkim, czy nie jest osobą leżącą. W konsekwencji biegli uznali, iż nie spełnia on przesłanek do przyznania mu tzw. „karty parkingowej”.

Nie w każdym przypadku osoba kwalifikująca się znacznym stopniem niepełnosprawności spełnia przesłanki do przyznania jej tzw. „karty parkingowej”, lecz tylko w takim, gdy jest ona osobą ze znacznie ograniczonymi możliwościami samodzielnego poruszania się.

Opinia biegłych wydana po badaniu przedmiotowym odwołującego się oraz analizie dostępnej dokumentacji medycznej dotyczącej stanu jego zdrowia jest jasna, pełna i spójna, a wnioski w sposób logiczny i przekonujący umotywowane. Wszystko powyższe, przy uwzględnieniu nadto, iż biegli to fachowcy o specjalności odpowiedniej do schorzeń odwołującego się i wieloletnim doświadczeniu nakazywało uznać opinię za rzetelną i wiarygodną, a w konsekwencji podzielić zawarte w niej wnioski nie znajdując żadnych podstaw do ich kwestionowania.

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż żadna ze stron postępowania nie złożyła zarzutów do sporządzonej w sprawie opinii biegłych.

Na marginesie należy tylko wskazać, że zgodnie z § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności - w przypadku zmiany stanu zdrowia osoba niepełnosprawna posiadająca orzeczenie o niepełnosprawności lub o stopniu niepełnosprawności może wystąpić z wnioskiem, o którym mowa w § 6 ust. 1, o wydanie orzeczenia o ponowne wydanie orzeczenia uwzględniającego zmianę stanu zdrowia.

Mając na uwadze wszystko powyższe sąd na podstawie art. 477 (14) § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)